

„Neslyšeli jste něco?“ zeptá se Slávek, protože pes náhle stanul a prudce našpicoval uši.

Ostatní jen unaveně vrtí hlavou.

„Tak nic. Hledej, Ringo. Stopa! Hledej dál.“

Těsně po dopadu necítí nic, až ho to vyděsilo. Snad nemá zlomenou páteř! Ale je to jenom úlek. Sotva pomine, začíná Kryšpína bolet úplně všechno. Obě kolena má dokrvava sedřená, levý loket jakbysmet. A když si sáhne na tvář, ucítí povědomě lepkavou vlhkost.

„Do háje!“

Zkouší, jestli se vůbec může hýbat. Jde to. Ztěžka, s bolestí, ale jde. Postavit na nohy se bojí. Jednak si není jistý, jestli nemá pravou nohu zlomenou, jednak se mu docela dost točí hlava.

„Co teď?“

Ranní šero rychle přešlo v den. Kryšpín zaklání hlavu, aby se podíval, odkud se to vlastně zřítil. Výsledek ho moc nepotěší. Ční nad ním sráz. Opatrně se otáčí a zjišťuje, že

z druhé strany vypadá bok strže navlas stejně. Tak odtud jen tak nevyleze. Je tu jako mamut chycený v pasti.

Sáhne do kapsy pro mobil. Dosud ho měl naschvál vypnutý, nestál o to, aby se mu někdo dovolal. Jenže teď potřebuje volat on sám. Zmáčkne aktivační tlačítko. A nic. Baterka je vybitá. To, že má s sebou náhradní baterie do brouků, je mu momentálně úplně k ničemu. Cítí, jak ho rozechvívá strach. A to chtěl zrovna čelit překážkám.

Ringo teď běží úplně přímo. Slunce se už vyhouplo a ozařuje říjnový les ranními paprsky. Mech na zemi je měkký a nasáklý Kryšpínovým pachem. Cíl je nadosah.

„Stůjte!“ vykřikne náhle Bárta.

„Stůj,“ zastavuje Slávek psa. „Co se děje?“

„Jsme už moc blízko soutěsek,“ vysvětluje velitel zásahu udýchaně. „Dál musíme opatrně, je to tu zrádné. Jenom se modlím, aby do jedné z těch strží kluk nezahučel.“

Ringo by rád letěl vstříc chlapcově vůni, jenže psovod ho drží zkrátka. Stopa je ale čerstvá, jasně čitelná a vtom... končí.

Slávek strhne psa zpátky. Ani nemusel. Psí instinkty jsou neochvějné. Dřív než přední tlapy hmátnou do propasti, je třeba se zastavit.

„Strž,“ houkne Slávek, co už všichni vidí.

Jeden ze záchranářů si lehne na břicho a snaží se zjistit, jak to vypadá dole.

„Co vidíš? Je tam? Vidíš toho kluka?“

„Jo,“ hekne záchranář. „Je tam dole a sedí. Vydrž, chlapče!“ křičí na Kryšpína. „Slezu za tebou!“

„To je marný. Vždyť on tě neslyší,“ prohodí Bárta, ale

usmívá se. „Tak sedí, holomek. To vážně nevypadá nejhůř.“

Jeden ze záchranářů je na akci povoláný speciálně kvůli Kryšpínovi. Ovládá totiž znakový jazyk neslyšících. Teď by rád klukovi řekl, že už ho našli, že se nemusí ničeho bát. Opatrně si stoupne na kraj srázu a drobnými kamínky házenými dolů chce upoutat chlapcovu pozornost.

Konečně Kryšpín zvedá hlavu. Tvář má trochu zkrvavenou, ale usmívá se.

„Neboj. Za chvíli jsme u tebe,“ znakuje mu záchranář. „Můžeš chodit?“

Kryšpín vrtí hlavou. Neodpovídá na dotaz, zda může chodit. On vůbec nerozumí.

„Neumím znakový jazyk!“ volá nahoru. „Nejsem neslyšící. Jsem silně nedoslýchavý. A teď jenom nemám sluchadla,“ zahučí už sám pro sebe.

V tu chvíli ho napadá, že by se znakový jazyk přece jen měl naučit. Jak je vidět, jsou situace, kdy může být užitečný. A třeba by se s ním učila i Hang. Vždyť její táta říká, kolik jazyků umíš, tolikrát jsi člověkem. Musí to s Hang probrat. Musí s různými lidmi probrat víc věcí. Ale už ví, že to zvládne. Už se pevně rozhodl. Přímo skálopevně. Pohlédne na skalnatou stěnu nad sebou.

Vidí, jak se nahoře míhají lidé. Připravují lana, helmu, nosítka. A nějaký pes tam pobíhá. Německý ovčák. Někdo někam volá vysílačkou. Možná pro něj po cestě vyježděné traktory přijede sanitka. Nebo dokonce přiletí i vrtulník? Zvuk jeho rotoru už Kryšpín zná. Byl se na něj podívat na leteckém dnu. Ale že by ho kvůli němu povolali? Zás tak moc mu snad nebude, i když bolí to teda dost, hlavně pravá noha. Znovu vzhlédne, provinile, s omluvou v očích.

Způsobil asi pěkný poplach. A vlastně jenom proto, že před něčím utíkal.

Kryšpín v sobě cítí obrovský zmatek. Strach i stud, ale stud je silnější. Slabost a sílu, avšak síla v něm podivně roste. Co měl z toho, že se bál? Jen posměch. Takže teď to zkusí jinak. Nikdo nemá právo na něj vztáhnout ruku. Ani na jeho brouky ne.

Sleduje, jak se ze skalního převisu drolí štěrky. V příští chvíli už je vidět lano a na něm se ke Kryšpínovi spouští záchranař. Jaký to je asi zvuk, když provaz prochází kovovou skobou nebo když drhne o skálu? Kryšpín vteřinu přemýšlí, ale pak to nechá plavat. Zaslechl totiž šustění. A ten zvuk má rád.